

Η ομιλία του Σεβασμιωτάτου στην Θεία Λειτουργία:

«Ὡ μακαρία дуάς· ὑμεῖς πάντων γεννητόρων ὑπερήρθητε, ὅτι τήν τῆς κτίσεως πάσης ὑπερέχουσαν ἐβλαστήσατε», ψάλλει ὁ ἱερός ὑμνογράφος πρὸς τιμὴν τῶν ἁγίων Θεοπατόρων Ἰωακείμ καὶ Ἄννης, καὶ τοὺς μακαρίζει, γιατί αὐτοὶ οἱ δύο βρίσκονται σέ πιό ὑψηλή καὶ περίοπτη θέση ἀπὸ ὅλους τοὺς γονεῖς, ἐπειδὴ ἀξιώθηκαν νά φέρουν στόν κόσμον αὐτὴ πού εἶναι ἀνώτερη ἀπὸ ὅλον τόν κόσμον, ἀξιώθηκαν νά φέρουν στόν κόσμον τήν Παναγία Παρθένο, τὴ Μητέρα τοῦ Υἱοῦ καὶ Λόγου τοῦ Θεοῦ.

Τί ἦταν αὐτό ὅμως πού τοὺς ἔκανε νά ξεχωρίσουν ἀπὸ ὅλους τοὺς ἄλλους γονεῖς, ὥστε νά τοὺς ἐπιλέξει ὁ Θεός ὡς γονεῖς τῆς Μητέρας τοῦ Υἱοῦ του;

Ἦταν, ἀδελφοί μου, πρωτίστως ἡ πίστη τους. Ἦταν ἄνθρωποι εὐσεβεῖς καὶ πιστοί, ὅμως παρόλη τὴν εὐσέβεια καὶ τὴν πίστη τους εἶχαν νά ὑπομείνουν μία δοκιμασία στὴ ζωὴ τους, καθὼς ἡ ἀτεκνία θεωρεῖτο τὴν ἐποχὴ στήν ὁποία ζοῦσαν ἀπὸ τοὺς Ἰσραηλίτες ὄνειδος, θεωρεῖτο ντροπὴ. Ἔτσι χαρακτηρίζει τὴν ἀτεκνία καὶ ἡ μητέρα τοῦ Τιμίου Προδρόμου, ἡ Ἐλισάβετ, ἡ ὁποία ἔζησε μία ἀνάλογη κατάσταση, ὅπως διαβάζουμε στό κατά Λουκᾶν εὐαγγέλιο: «οὕτως μοι πεποίηκεν ὁ Κύριος ἐν ἡμέραις αἷς ἐπεῖδεν ἀφελεῖν τό ὄνειδος μου ἐν ἀνθρώποις».

Ὅμως ἡ ἀτεκνία τῶν ἁγίων Ἰωακείμ καὶ Ἄννης μπορεῖ νά ἦταν ὄνειδος γιά τοὺς ἀνθρώπους, δέν ἦταν ὅμως ὄνειδος γιά τόν Θεό, ὅπως σχολιάζουν οἱ πατέρες τῆς Ἐκκλησίας μας. Γιατί γιά τόν Θεό ὄνειδος προκαλεῖ ὄχι ἡ στειρότητα τοῦ σώματος ἀλλά τῆς ψυχῆς· καὶ στεῖρα θεωρεῖται ἡ ψυχὴ πού δέν ἔχει καρπούς ἀρετῆς.

Αὐτό ὅμως δέν ἴσχυε γιά τοὺς ἐορταζομένους ἁγίους, γιά τοὺς ἁγίους γεννήτορες τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου, γι' αὐτό καὶ ὁ Θεός τοὺς ἀξίωσε νά φέρουν στόν κόσμον αὐτήν πού ἐπρόκειτο νά γίνῃ Μητέρα τοῦ Υἱοῦ του.

Διέθεταν οἱ ἅγιοι Ἰωακείμ καὶ Ἄννα, ὅπως εἶπαμε, πίστη στόν Θεό καὶ ἡ πίστη αὐτὴ τοὺς ἔδινε ἐλπίδα καὶ ἡ ἐλπίδα τοὺς ἔδινε τὴ δύναμη νά ὑπομένουν τὴ δοκιμασία ἀλλά καὶ ἐπιμένουν στήν προσευχή πρὸς τόν Θεό καὶ νά ζητοῦν τό ἔλεος του καὶ τὴν ἐκπλήρωση τοῦ αἰτήματός τους.

Δέν ἐπέμεναν ὅμως, ἀδελφοί μου, οὔτε διαμαρτυρόμενοι, γιατί ὁ Θεός δέν ἀνταποκρινόταν στὴ δέησή τους, οὔτε ἀπογοητευμένοι ὅτι δέν πρόκειται νά λάβουν ποτέ τό δῶρο τό ὁποῖο ζητοῦσαν.

Προσευχόταν μέ πίστη καὶ ἐμπιστοσύνη στόν Θεό καὶ ἄφηναν στὴ δική του κρίση καὶ στὴ δική του ἀγάπη τό αἶτημα τῶν καρδιῶν τους. Γι' αὐτό καὶ ὁ Θεός ὄχι μόνο τοὺς χάρισε στό τέλος αὐτό πού ζητοῦσαν καὶ μάλιστα μέ θαυμαστό τρόπο, καθὼς ἡ ἡλικία τῆς ἁγίας Ἄννης δέν ἐπέτρεπε νά φέρει στόν κόσμον ἓνα παιδί, ἀλλά τοὺς χάρισε καὶ πολὺ περισσότερο ἀπὸ αὐτό πού ζητοῦσαν, τοὺς χάρισε τὴν Παναγία Παρθένο, τὴν ἀειπάρθενο Κόρη καὶ Μητέρα τοῦ Χριστοῦ. Καὶ αὐτό συνέβη, ἀδελφοί μου, διότι ὁ Θεός χαρίζει σέ αὐτοὺς πού τοῦ ἀναθέτουν μέ πίστη καὶ ἐμπιστοσύνη τὰ αἰτήματά τους, «ὑπὲρ ἐκ περισσοῦ ὧν αἰτούμεθα ἢ νοοῦμεν», ὅπως λέγει ὁ ἀπόστολος Παῦλος.

Ἐορτάζοντας, λοιπόν, καὶ τιμώντας σήμερα τοὺς ἁγίους Θεοπάτορες, τόν ἅγιο Ἰωακείμ καὶ τὴν ἁγία Ἄννα, ἅς διδαχθοῦμε, ἀδελφοί μου καὶ ἐμεῖς ἀπὸ τό παράδειγ-

μα τῆς δικῆς τους ζωῆς.

Ἦς διδαχθοῦμε ἀπό τήν εὐσέβειά τους καί τήν πίστη τους στόν Θεό, καί ἄς νικήσουμε τήν ὀλιγοπιστία πού συχνά μᾶς διακρίνει καί μᾶς κάνει νά ἀπογοητευόμαστε καί νά ἀπελπιζόμαστε, ὅταν ὁ Θεός φαίνεται νά μήν ἀπαντᾷ στά αἰτήματά μας.

Ἦς ζητοῦμε ἀπό τόν Θεό νά μᾶς δώσει περισσότερη πίστη, ὅπως ἔκαναν καί οἱ μαθητές του λέγοντας «πρόσθες ἡμῖν πίστιν». Ἦς μήν ξεχνοῦμε ὅτι ὁ Θεός γνωρίζει, ὅπως μᾶς διαβεβαιώνει ὁ ἴδιος Χριστός, καλύτερα ἀπό τόν καθένα μας τί ἔχουμε ἀνάγκη στή ζωή μας καί πότε πρέπει νά μᾶς τό δώσει.

Ἦς διδαχθοῦμε ἀκόμη, ἀδελφοί μου, ἀπό τοὺς ἁγίους Ἰωακείμ καί Ἄννα, τήν προσευχή καί τήν ἐπιμονή στήν προσευχή. Ἦς μάθουμε νά προσευχόμεθα γιά ὅ,τι μᾶς ἀπασχολεῖ. Ἦς ζητοῦμε ἀπό τόν Θεό αὐτά πού ἔχουμε ἀνάγκη, χωρίς νά ξεχνοῦμε νά τοῦ δηλώνουμε ὅτι εἴμεθα ἔτοιμοι νά ὑποταγοῦμε στό θέλημά του, γιατί αὐτό εἶναι ἀσφαλῶς πρὸς τό συμφέρον τῆς ψυχῆς μας. Ἦς τοῦ ζητοῦμε πάνω ἀπό ὅλα τή βασιλεία του, σύμφωνα μέ τόν λόγο τοῦ Κυρίου μας «ζητεῖτε πρῶτον τήν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ ... καί ταῦτα πάντα προστεθήσεται ὑμῖν», καί ἄς ἐπικαλούμεθα τίς πρεσβεῖες τῶν ἁγίων Θεοπατόρων Ἰωακείμ καί Ἄννης, ἐλπίζοντας ὅτι ὁ Θεός θά χαρίσει καί σέ μᾶς τά αἰτήματα τῶν καρδιῶν μας.